

Az alábbi beszámolók „felkérésre” születtek, a feladat az volt, hogy az út egy valamilyen szempontból meghatározó élményéről kell beszámolót írni. Az így létrejött anyag persze szubjektív, de talán éppen ezért érdekes, mi minden volt képes arra, hogy régi álmot beteljesítsen vagy legalább egy pillanatra megállásra késztesen.

1. nap Utazás

Egy szerdai napon hajnali 4-kor keltem útra másik 68 gyerekekkel és 7 tanárral Skóciába. Borzasztó izgatott voltam, hogy eljutok azokra a helyekre, amikre már szinte fogalomként tekintettem. De mindenekelőtt egy 16 órás buszút várt rám, ami egyébként visszatekintve teljes mértékben megérte.

(Józsa Tamara 8.b)

2. nap Amszterdam

Az én hidam

Kirándulásunk alkalmával az első nagyobb város, melyet megtekintettünk, Amszterdam volt. Izgatottan vártam, hogy ezt az idegen kultúrájú várost felfedezhessem magamnak.

Amikor az idegenvezető mesélt Amszterdamról és a rengeteg bicikliről, azt hittem viccel. Mindenki kerékpárral járt dolgozni, iskolába, akár még a boltba is. A városban nagyon régi hagyomány a tömeges biciklizés, mert a középkori belváros szűk utcáin ez volt a leggyorsabb közlekedési forma, és a holland domborzati viszonyok is sokat segítettek ebben. Amszterdamnak közel 400 kilométer hosszú kerékpárúthálózata van, aminek segítségével bárki egyszerűen eljuthat a város egyik végéből a másikba.

Az abszolút kedvenceim Amszterdamban a sétálóutcák voltak. Mindig is rajongtam a hangulatos utcákért. Itt be tud ülni az ember egy kávéra egy apró kávézóba, a helyi üzletek kirakatait nézegetheti, vagy csak egyszerűen végigsétál rajta. Ilyen volt a Damrak

út is. Az úton szebbnél szebb házak sorakoztak egymás mellett, rengeteg szuvenir bolt, számtalan csoki bolt, butik tárult a szemem elé, és – ami számomra a legmegdöbbentőbb volt – egy gumikacsa bolt is. Ez az üzlet telis-tele volt kisebb-nagyobb, színesebbnél színesebb gumikacsákkal. Ezen kívül, amit elég ijesztőnek találtam, hogy a rengeteg ember, aki ezen az útszakaszon közlekedett, nem tudott úgy elmenni egymás mellett, hogy véletlenül ne ütközzön össze. Ez teljesen megszokott dolog lenne egy ekkora városban, azonban az „elnézést” vagy „sajnálom” szavak hiánya nem vall jómodorra. Mindenki csak ment tovább, mintha semmi sem történt volna.

Amszterdamban volt egy személyes apró bakancslistám, ami igazából egy konkrét helyről szólt, egy hídról és a csatornákról. Az egyik kedvenc filmemben, a „*Sokkal több, mint testőr*”-ben az egyik fő jelenet a csatornáknál, a hidakon játszódtott. A kirándulás előtt elhatároztam, hogy ha lesz lehetőségem, akkor ezt meg fogom keresni. A fényképeim segítségével évek múlva is fel tudom majd idézni, hogy ott jártam, ahol Ryan Reynolds. A csatornához tartozik a legkiábrándítóbb dolog is Amszterdamban, a piros lámpás negyed. Amszterdam ugyanis híres a piros lámpás negyedről, mint a bicikliről, a fapapucsról és a tulipánról. Gyerekek, felnőttek, turisták egyszóval mindenki látja a kirakatban magukat áruló nőket.

Számomra ez az utazás hatalmas élmény volt. Rengeteg emléket és tapasztalatot szereztem. A fárasztó és hosszú utazástól, valamint a velem együtt lévő sok ember összeczártságától eltekintve örök emlék marad.

(Iván Molli 9.a)

Komppal az Északi-tengeren

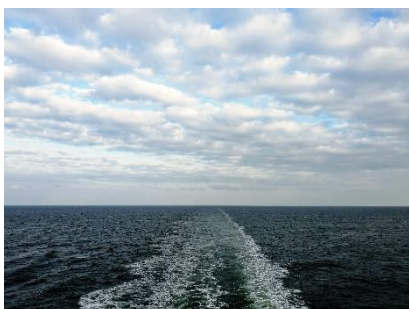
Játékterem, kávézó, étterem, szupermarket, szórakozóhely és még sok más dolog egy helyen? Az Amszterdamból Newcastle-be tartó hajóutunkon megtapasztalhattuk, hogy milyen egy hatalmas komppal átszelni az Északi-tengert.

Mielőtt felszálltunk volna a hajóra, egy ellenőrzésen kellett átesnünk, ami meglepően hasonlított egy reptéri folyamathoz. Az első óráink a tengerjáró feltérképezésével teltek. Egy ilyen hatalmas területen és ilyen sok szinten nehéz volt tájékozódni. Estefelé leültünk egy ablak melletti társalgóban, ahol később csatlakozott hozzánk két magyar kamionos férfi, miután meghallották, hogy magyarul beszélünk a kávéjukról, hogy vajon honnan szerezhették.

Ekkor már azt hittük, ismerjük a hajót, hogy hol mi van, de rá kellett jönnünk, hogy amit akkor tudtunk, az semmi sem volt. Elénk tárult a játékterem, a hatalmas, és meglehetősen drága bolt, a masszázsfotelek. A tetőteraszt is meglátogattuk, ahol csodálatos panorámát láthattunk, viszont a szél nagyon nagy volt.

A szobánkban 4 ágy volt, ebből 2 lehajtható. Volt még egy előszoba, fürdőszoba és egy szekrény is a kabinunkban. Mint később megtudtuk, nem volt minden szobában ablak, mint a miénkben, csupán egy tükör, ezért szerencsésnek érezhettük magunkat. Késő este lehajtottuk a kényelmes ágyainkat és lepihentünk. A lehajtható ágyak a hajóval együtt rázkódtak, ezért az alsó szinten félő volt, hogy ránk szakad.

Reggel a telefonunkon beállított riasztásra ébredtünk, a beszerelt ébresztőre biztosan nem keltünk volna fel, mivel az nagyon halk volt. Összepakoltuk a ruháinkat, majd megkezdődött az utazás leghosszabb háromnegyed órája. A lépcsőknél hatalmas tömeg volt, mindenki tolakodott. Egy

hosszú folyosón kellett végigmennünk, a kijáratnál egy kígyózó sorban állás után ellenőrizték az útleveleinket és beszállókártyáinkat, és természetesen még ez után is várakoznunk kellett egy nagy teremben. Ami érdekesség volt, hogy miután leszálltunk a hajóról, még mindig úgy éreztem, hogy a hullámokon vagyunk, és „mozog a padló”. A sok sorban állás és várakozás után végre folytathattuk utunkat egyenesen Edinburgh felé.

Fantasztikus érzés volt megtapasztalni, hogy milyen egy ilyen hatalmas járművel utazni ekkora távot megtenni, egy ilyen szép helyen.

(Nagy Lőrinc 8.b)

3. nap Edinburgh

Vissza a múltba

Milyen lehet időutazónak lenni? Valószínűleg leírhatatlan érzés, ami semmihez sem fogható. Talán így jellemezném a Skóciában eltöltött időt. Mintha visszacsöppentem volna a múltba, és minden jelenben létező dolog megszűnt volna lenni.

Edinburgh főutcáin pezsgett az élet, turisták özönlöttek el és tették őket zajossá. Egymást érték a kávézók, éttermek és előkelő ruhaboltok. Jól látható volt, melyik társadalmi rétegnek kedvez ez a környék. Azonban, amint az addigi nyüzsgésből átértem a régi épületekkel tömött utcába, mintha egy ajtóküszöbön léptem volna át egy másik világba. Olyan érzésem támadt, mintha megállt volna az idő. Az ódon házak rendezetlenül sorakoztak egymás mellett, egyik kisebb, másik nagyobb volt, de talán épp ez a kuszaság fogott meg leginkább. Sokat látottak voltak, de nem romosak. Sötét színük méltóságteljessé tette őket.

A Royal Mile-on sétálva, a házak boltozatát nézve mindenhol ez az érzés áradt, ezt azonban remekül ellensúlyozta az, ha lejjebb vittem a tekintetemet, mondjuk úgy a bejárati ajtóig. Ott ugyanis csak úgy tornyosultak a különböző szuvenírboltok, ahol egymásra licitálva próbálták eladni ugyanazt az árut. Mindemellett a kávézók megtörték a régies varázst, és betöltötték élettel környezetüket. Így jobban beleillett egy forgalmas város összképébe, nem olyan volt, mint egy képeslap.

Az utca végén pedig ott tornyosult Edinburgh vára, ami már-már mesélt. A vár a korábban látott épületekkel ellentétben a maga romos szépségében emelkedett az égig. Ami különösen tetszett benne, az az, hogy nem csupán egy vár volt, ami üresen állt és omladozott, hanem meg volt töltve látóivalokkal, élethűen volt berendezve, így még hitelesebben adta vissza a kor hangulatát, még emlékezetesebbé tette az ottlétet. Furcsa volt egy ma élő szemével nézni, hogyan is éltek akkoriban, milyen élethelyzetekre kellett felkészülniük, és furcsa volt egy olyan helyen állni, ahol alig párszáz évvel ezelőtt sorsfordító küzdelmek folytak.

Amíg a falak között sétáltam, arra gondoltam, ezeknek a váraknak milyen hasonló a történelmük mindenhol a világon. Mindössze a végkifejlet volt más, de a történet ugyanaz. Csak máshol és más időben.

(Seregély Bora 8.b)

Skócia lelke

Tudta, hogy Skócia legnagyobb bevételű turista látványossága az edinburgh-i vár? És persze ezzel együtt a legtöbbet látogatott is. Évente több ezer ember látogat el Skócia legősibb helyéhez, ami a történelem során sok viszontagságot állt ki. Így nem véletlen, hogy skóciai kirándulásunk során ide vezetett először az utunk.

A vár az évszázadok során sok mindent megélt: ostromokat, háborúkat és békés időszakokat. Igaz, manapság nem dúl véres csata a vár birtoklásáért, de az épület falai a mai napig megőrizték mindazt, amit egykoron elszenvedett, és a hely magába szívta mindezt. Ez teszi a várat egyszerre ennyire elbűvölővé és egyedivé. Miközben a várat kis csoportokban felfedeztük, elvarázsolt bennünket a vár hangulata, az hogy a falakból csak úgy árad a történelem, és az egész erődítményt körbelengi. Nem véletlen, hogy egy esküvőnek is szemtanúi lehettünk, hiszen úgy látszik, hogy az ifjú párt is megfogta valami a hellyel kapcsolatban. Bár egy kicsit sajnáltam a menyasszonyt, ugyanis azon a napon kifejezetten erős szél fújt, de őt a szép ruhája cseppet sem védte a hideg ellen. A skót dudásnak se lehetett könnyű dolga, még szerencse, hogy a száját éppen lefoglalta egy skót nemzeti dal előadása, különben simán hallhattuk volna, hogy hogyan vacog a foga ilyen időjárás esetén (és mi van, ha tradicionális skót léte még az alsónadrág is hiányzott róla, így az sem melegíthette. Jaj, szegény ember, remélem, nem fázott fel).

A helyet máig használják „katonai célokra”, ugyanis több katonai kiállítás is megtekinthető a vár egyes épületeiben. Itt szokták évente megrendezni a Royal Edinburgh Military Tattoo-t, ami egy katonai zenekari fesztivál. Ez Skócia egyik szimbólumává vált az évek során. A várban található két börtön is, ahol a turisták azt láthatják, hogy régen koránt sem volt olyan „jó sora” a raboknak, mint manapság. A vár egyik látványossága a Szent Margit kápolna, ami a vár és a város legősibb része. I. Dávid építtette a királyi család kápolnájaként, melyet később anyjáról nevezett el, aki magyar származású volt, és itt a várban hunyt el.

A vár külön látványosságának számít egy ágyú, amit Mons Megnek hívnak. Igen hosszú utat tett meg (szó szerint, ugyanis Flandriában készült), mire elfoglalhatta a mai helyét. Sajnos ma már nem „üzemel”, mert egy díszlövés alkalmával megrepedt a 6 tonnás ágyú csöve. Ám a díszlövésnek manapság is szemtanúi lehetünk. Egy másik ágyút, ami kifejezetten ezt a célt szolgálja, mindennap 1 órakor elsütnek. Ez a lövés régen a hajósoknak segített a tájékozódásban, manapság már nincs ilyen szerepe, csak turista látványosság. Kár, hogy mi nem láthattuk, pedig biztos dobhártyát rengető élmény lett volna. A vár előtti hosszú várakozás után új tapasztalatokkal gazdagodhattunk, amíg kisebb csoportokban felfedeztük, bebarangoltuk ezt az ikonikus épületet.

Összességében az edinburgh-i vár egy fantasztikus hely, gyönyörű kilátással a városra (ami a tériszonyos barátnőmnek nem kifejezetten kedvezett). Ez a kép hűen tükrözi a skót „feelinget”. Vakítóan zöld fű, borús ég felhőkkel és régi korok kövei, amik csak úgy sugározzák magukból a múltat. Számomra ilyen Skócia.

(Árvai Zita 9.a)

Miért éppen Edinburgh?

Azért, mert a középkori történelemmel átitatott város azonnal magával ragadott. Élénken él az emlékezetemben az első benyomás, amikor megálltunk a fölénk magasodó és lenyűgöző Edinburgh-i Vár tövében. Az épület rengeteg veszedelmet és vért látott, mégis

sikeresen dacolt az évszázadok viharaival. Megnézhettem benne a skótok legféltettebb kincseit, a koronaékszereket és a „Végzet Kövét”, amelyen a skót királyokat koronázták meg.

Megtanultam, hogy Artúr széke nem az a szék, amire ülni lehet, hanem egy hatalmas sziklatömb, ami a város fölé magasodik, és az itteniek kedvelt kirándulóhelye.

Bejárhattam és megcsodálhattam a Holyroodhouse palota termeit, történelmi lakosztályait, amelyek valaha Stuart Máriának is otthont adtak, ma pedig Erzsébet királynőt látják vendégül skóciai tartózkodása során.

A Royal Mile-on végig sétálva meggyőződhettem arról, hogy a skótok mennyire ápolják a hagyományait, a tartan és a kilt, a skót szoknya és a skót duda ugyanis itt a mindennapok elengedhetetlen tartozékainak számítanak.

Aztán megfigyeltem egy furcsaságot is. A Royal Mile-on a földre lenézve egy szív alakú mozaikalkotást vettem észre: ez nem más, mint Midlothian Szíve. Meghökkenítő volt, hogy a világ egyik kulturális fővárosában az arra járó emberek időnként bizony leköpi ezt a szívet. Elterjedt ugyanis, hogy ez a „gesztus” egyrészt jó szerencsét hoz, másrészt garantálja, hogy az illető visszatér még a városba. A szokás alapja egyébként az, hogy a szív egy régi börtön bejárata helyén áll, ahol a foglyok a behurcolásukkor ily módon fejezték ki megvetésüket. Aztán megtették ezt a hozzátartozók, később meg a turisták is. Mit szépítem, mivel én is szeretnék szerencsés lenni és látni még a Royal Mile-t... hát megtettem.

(Korsósne Jávorka Zsuzsanna)

4. nap Holyroodhouse palota – Stirling – Falkirk

Holyroodhouse

Először jártam Skóciában, így az egész utazás hatalmas élmény volt.

Ha mégis egy helyet kell kiválasztanom kedvencemnek, az nem lehet más, mint a brit uralkodók hivatalos skóciai rezidenciája, a Holyroodhouse palota. Gyönyörű szép épület, berendezett termek és szobák, középkori kolostorrommal az udvarán, ahonnan fellátni az Arthur's seat-re is. Nem lehet nem érezni ezt a helyet. Egyszerűen csodaszép!

(Huszárik Tamara)

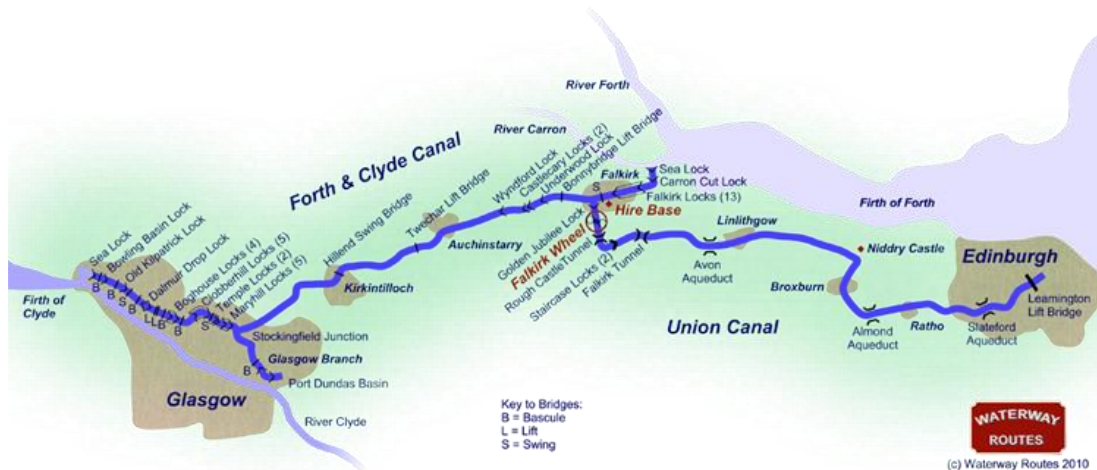
Hogy van ez? – A Falkirk Wheel

Mindig elámulok azon, mi mindenre képes az ember. Hatalmas piramisokat épít halottai fölé, megmagyarázhatatlan módon mozgat hatalmas köveket, ezeket valamilyen formában elrendezi (Stonehenge), az utókor pedig találgatja, miért is tette ezt. Tornyot épít Pisában, elszúrja a statikai megoldásokat, a torony meg csak dől... Csodával határos módon azonban ma is áll, ha ferdén is.

Skócia egy újabb adalékkal ajándékozott meg. Addig minden világos, hogy csatornákat épít az ember a szállítást megkönnyítendő. Az is világos, hogy különböző tengerszint feletti magasságban folynak ezek a csatornák. De mi készíti az embert arra, hogy ezeket összekösse?

Mert Skóciában ez történt. Az ipari forradalmat követően megnövekedett árumennyiséget olcsóbban és gyorsabban lehetett vízi úton szállítani.

A térképen látható két csatorna, a Glasgow-t és Edinburgh-t összekötő *Forth & Clyde*, illetve *Union Canal* Falkirk mellett találkozott, azaz találkozott volna, mert a *Union Canal* 35 méterrel magasabban folyt, mint a *Forth & Clyde*. Na, ezt a 35 métert kellett valahogy áthidalni.

Eredetileg egy 11 zsilipből álló közel 1 mérföldes zsiliprendszer oldotta ezt meg, de a zsilipeken átkelni kb. 8 órába telt. A 2002-ben megépített acélkerék 15 perc alatt emeli át vagy engedi le a hajókat egyik csatornából a másikba.

Az építmény egyedülálló a világon, és mikor az ember már közvetlenül előtte áll, sem tudja elképzelni, hogy a csudába működik ez a monstrum. A skótok – szerencsére – felkészültek az értetlen turistákra, lehetőségünk volt egy rövid hajókázás során megfigyelni a szerkezetet működés közben.

Amennyiben valaki a fényképek alapján sem tudja elképzelni ennek a szerkezetnek a működését, segítségül megadom egy animált magyarázat elérhetőségét:

https://www.reddit.com/r/mechanical_gifs/comments/9hotf7/the_falkirk_wheel_in_scotland_is_the_worlds_first/

(Jankay Éva)

5. nap Blair kastély – Loch Ness – Urquhart kastély – Glen Coe

Kiruccanás az üveghegyen túlra

Tizenkét nap: Hollandia, Skócia, Anglia, Franciaország... – elképesztő, hogy kevés híján két hét alatt mennyi helyet lehet meglátogatni. Nehéz olyat választani, ami a leginkább megfogott. A farengeteg és mezők által körbeölelt Blair kastély viszont azt az érzést kelti, mintha csak egy tündérmeséből lépett volna elő, így erre tettem le a voksom.

Tagadhatatlan, hogy remek forgatási helyszín lenne. Hófehér falak, tornyok, és mint bárhol máshol Skóciában, kedves és figyelmes személyzet. Az első dolog, ami lenyűgözött – a látványon kívül – maguk az emberek voltak. Beleéléssel és elhivatottsággal beszéltek, egyértelműen élvezték a munkájukat. Mivel külföldi csoport voltunk, külön figyelmet fordítottak az érthetőségre, a nehezebb szavakat körbeírták, és rengeteget mosolyogtak, ami valahogy olyan szokatlan volt. Itthon nem sok ilyen emberrel lehet találkozni, míg itt egyetlen mogorva vagy durva személyhez sem volt szerencsém, akinek bármi kifogásolni való lett volna a viselkedésében. Csak egy jelentéktelen apróság, és mégis rengeteget tud emelni az élvezhetőségen.

Nehéz elhinni, hogy előtünk uralkodók és hasonló fontos emberek jártak ugyanazon a padlón, a kiállított bútorokat és tárgyakat használták, és bár már rég lecsúsztunk a lehetőségről, hogy lássuk őket a mindennapjaikban, a magyarázatok segítettek betekintést nyerni abba, hogy milyen is lehetett ott az élet. Minden szoba másféle hangulatot idézett, a sötét és egészen kísérteties legidősebb toronyrészről (ahol állítólag egy gyilkosság is történt) kezdve a díszes, színes gyerekszobáig. Sok bútordarabot az idő és rengeteg használat vasfoga már erősen megkoptatott, ami nem csoda, a kastély legidősebb része, egy torony még 1269-ben készült, bár több évszázadra volt szükség ahhoz, hogy megkapja végső formáját, addig számtalanszor építették át.

Az épülethez tartozó hatalmas birtok hasonlóan hangulatos. Az ország legidősebb fái közül is találkozhatunk néhányal, emellett egy patak is van, szinte közvetlen a kastély előtt. Az erdős részen, a magas fák között alig látszik az ég. Az ott tett séta volt talán a kedvenc részem, szívesen maradtam volna még. Minden állt, a folytonos rohanás megszűnt egy időre. Emellett a patak folyását követve az ösvényt szinte lehetetlen volt eltévedni.

Ha valaki Skóciában jár, nagy vétek lenne kihagynia a Blair kastélyt. A helyből áradó nyugalom felejthetetlen élménnyé teszi a látogatást.

(Györke Noémi 9.a)

Loch Ness rejtélye

Hallottál már Skócia egyik legnagyobb tavának titokzatos lakójáról? Az idelátogatók többsége annak reményében érkezik, hogy megpillantja Nessit... Habár a környék többről szól, mint egy nagyra nőtt hal legendájáról.

Loch Ness népszerűségét nagyban köszönheti egy legendás lénynek, akinek a nevéhez már a középkorban is legendák fűződtek. Egyesek szerint lehetséges, hogy a szörny egy rég kihalt dinoszaurusz fajnak a leszármazottja. Az elméletet a kritikusok hamar megtámadták, mivel lehetetlen, hogy egy élőlény közel 2000 évig éljen. Amennyiben valóban egy dínóról beszélünk, akkor nem is egy Nessit, hanem egy egész Nessi családot kell elképzelnünk. Bár az elgondolás igazán ötletes, sajnos a tó túl kicsi egy dinoszaurusz nemzedék számára. A lény nagy rajongótábornak örvend, de sajnos vannak, akik a realitások talaján állva megállás nélkül azon fáradoznak, hogy bebizonyítsák a szörny csak legenda. Az egyik ilyen híres elmélet, miszerint nem is állatot, hanem kidőlt fákat láttak és ezeket vélték szörnyeknek az élénk fantáziával bíró emberek. Bár sok tudós is megpróbált bizonyítékot találni a szörny létezésére, sajnos mai napig nincs semmi a kezünkben, ami bizonyítaná vagy épp megcáfolná a Loch Ness-i szörny létezését.

A szörny létezéséről legtöbbit talán Skócia egyik legrégebbi vára tudna mesélni, hiszen a dombtetőn magasodva folyamatosan szemmel tartja a tavat. A vár múltja igen sokszínű. Legendák szerint a 6. században maga Szent Kolumba is járt itt, noha csak rövid ideig. Kezdetben úgy tűnt, a várra fényes jövő vár, ám az 1200-as évektől gyakran gazdát cserélt az angolok és a skótok között. A 17. században az angol seregek felrobbantották annak érdekében, hogy ne kerüljön ellenséges kézre. Ezt követően a helyiek nem építették újra, így mára csak a romok maradtak. Bár a vár már nem tündököl régi pompájában, az odalátogatók számára mai napig feledhetetlen látványt nyújt.

Ugyan nem töltöttünk hosszú időt Loch Ness partjainál, mégis csodálatos élményben volt részünk. A legenda története engem is elgondolkodtat, bár mind a szörny, mind a hal legendájában egy kicsit kételkedem. Azonban hiszek abban, hogy valami varázsa van a helynek, amely elindítja az ember fantáziáját... Lehet, hogy egy érzés, lehet, hogy egy gondolat keríti itt hatalmába az embert, elindít belül valamit akaratunktól függetlenül.

A Loch Ness-i szörnyet bizonyítottan még senki se látta. Vannak történetek arra vonatkozóan, hogy látták vagy látni vélték ezt a szörnyet, de csupán gondolati síkon beszélhetünk a szörnyről, mert kézzel fogható bizonyíték mind a mai napig nincs a kezünkben. Ez nem is biztos, hogy olyan nagy baj, mert a 21. század emberének is szüksége van még a mesékre. Hinni valamiben, ami talán létezik, amit talán ő láthat meg először. Ezért ez a legenda mindaddig örök marad, amíg a technika valamely eszközével azt konkrét bizonyíték nem támasztja alá. Vajon ha megkérdeznénk a turisták ezreit, mit válaszolnának?

(Sárkány Zorka 9.a)

A sírás völgye

Több órás utazás, már nem is tudom meddig tartott, mire odaértünk, az idő valahogy teljesen összefolyt a buszon. Mint utolsó, gyors megálló, a fáradt csoport csak ki akarta nyújtóztatni a lábait, majd visszaindulni az aktuális szállásra. De valahogy mégis később

sikerült visszaérni a buszhoz, mint azt mindenki tervezte, tagadhatatlanul volt valami abban a helyben, ami miatt nem bántuk volna, ha ott ragadunk még néhány óracsukra, a közelgő sötétedés és az élesen süvítő szél ellenére sem.

Skócia legtöbbször látogatott látványosságát Loch Ness, sokan csak a szörny avagy Nessi megkeresésére indulnak és nem is tudják, hogy milyen csodát rejt a környék. A Loch Ness-i tótól kevesebb, mint két óra autóútra található Glencoe, egy kis falu, mellette fekszik a Glencoe-szoros. A völgy mellett fut egy főút, ami lehetővé teszi az arra elhaladóknak, hogy kiszúrják a hely szépségét. A kirándulás alatt mi is így tettünk, megálltunk, kiszálltunk a buszból, majd mindenki kedvére fedezhette fel a csodákat rejtő tájat. Rengeteg látnivaló volt annak ellenére, hogy nagyon kopár vidékre értünk. A busztól mindenki lefelé indult el, mi sem tettünk másképp. Ketten fedeztük fel ezt a magával ragadó szorost barátnőmmel, akit szintén lenyűgözött a látvány. Ahogy mentünk egyre beljebb és beljebb a völgybe, a busz, ami eddig hatalmasnak tűnt, most már kisebb volt, mint egy bogár vagy egy cukorka.

Rengeteg mindent köszönhetünk az idegenvezetőnek, többek között a programszervezést és a számos történetet is, amit elmesélt nekünk a különböző helyekről, amíg a buszon tartózkodtunk. A Glencoe-szorost sem hagyta ki, szerencsére! Szerintem ez az egyik legizgalmasabb történetek egyike. A glencoe-i mészárlás nagyon szívszorító történelmi esemény a 17. századból. 1692 februárjában 38 férfit, nőt, gyereket, sőt még időseket is meggyilkoltak saját otthonaikban egy megkésített eskütétel miatt. Mivel az egész McDonald klán abban a hitben élt a mészárlás előtt, hogy a katonák, akik náluk tartózkodnak csak rutin ellenőrzés céljából vannak ott, ezért a legjobbat adták nekik mindenből. Így vették el egy egész klán életét otthonukban, akik mit sem sejtettek a közelgő rémálomról. E miatt az esemény miatt nevezik a Glencoe-szorost a Sírás Völgyének is.

Amikor megérkeztünk a szoroshoz és kiszálltunk, elkezdett rázni a hideg és teljesen libabőrös lettem, nem, nem a szél vagy a hideg skót időjárás miatt. Engem valahogy nagyon megfogott az a hely, és nagyon szomorú is voltam, hogy csak annyi időt tölthettünk el egy olyan csodálatos környezetben, mint ez volt. Barátnőmmel elkezdtünk sétálni a völgy belseje felé. Nem tudtam, hogy hova nézzek vagy menjek, annyira gyönyörű volt, hogy csak próbáltam magamba szívni azt a hangulatot, levegőt és mindent, ami a völgygel kapcsolatos volt. Ha lesz rá alkalmam, biztosan elmegyek még egyszer, és ott töltöm az egész napot.

Annyira magával ragadott a skót felföld már a buszból is, de amikor kiléptem a skót felföldi levegőre, tudtam, hogy ez az egyik legnagyobb csoda, aminek valaha részese lehettem.

(Kása Zita 9.a)

6. nap Glamis kastély – Dundee – Discovery hajó – St Andrews

A hírhedt szellemkastély

Régi vágyam teljesült, mikor két nap fárasztó utazás után elértük Skóciát. Az utolsó ott töltött napunkon meglátogattuk a szellemeiről híres Glamis kastélyt.

A skót táj lenyűgözött, viszont az ottani időjárásért nem voltam oda. Az átlagnál kicsit fázósabb vagyok, így több réteg ruhában is képes vagyok fázni. Ezen a helyen azonban

egyáltalán nem zavart a hűvös, borongós idő, sőt még élvezetesebbé, kísértetesebbé is tette az ottlétet.

A kastélyról terjedő legendák izgalmasabbá varázsolták a látogatást. Érdekes volt meghallgatni őket, körülnézni és elgondolkodni a históriák eredetén. A leglebilincselőbbnek Lady Janet Douglas történetét találtam, a feltételezést, hogy szelleme visszatért a kastélyba kivégzése után. Az itt töltött idő alatt az ő legendája járt a fejemben, de tudtommal vele nem találkoztam. Lehetőségünk volt ellátogatni kápolnájába, ahol a mai napig külön helyet tartanak fenn neki.

A kastély melletti ajándékbolt ajtaján lévő felirat is ámulatba ejtett: WELL-BEHAVED DOGS WELCOME. Manapság a kutyákat már elkezdtek mindenhol kitiltani, megfosztva a gazdákat a közös utazás élményétől. Mindezt már személyesen is meg kellett tapasztalnom. Végre itt egy hely, ahova a kutyákat is beengedik, de csak a jólnevelteket!

Habár az egész út hatalmas élmény volt, a legjobban a Glamis kastély bűvölt el kisugárzásával, legendáival és rusztikus bájával.

(Bán Noémi 8.a)

Jeges szelek hódítója

A Bányai Júlia Gimnázium 2018/2019-es tanévi túráján a kedvenc látnivalóm a Dundee-i RRS makett és kiállítás volt. Számomra, sokaknak meglepő módon, Skócia e látványossága nyújtotta a legtöbb élményt, valószínűleg a korszerűsége miatt. Skócia maga már alaptól egy remek hely. Az első dolog, amit észrevesz az ember, a rendkívül erős szél után az, hogy mennyire kedvesek az emberek.

Nekem és sok másik gyereknek már az első mondatától kezdve lehetetlen volt nem észrevenni a jókedvet, ami sugárzott az ottaniakból, és ez szerintem sokakat furcsán ért, figyelembe véve, hogy Magyarországon milyen ritka ez a jelenség. Ezenkívül a sok domb és a tenger fölé hajló szakadékok gyönyörűek voltak, illetve én személyesen imádom, amikor egy város hangulata cikázik a modern és a szép között, ami Skóciában nagyon is megtalálható.

Nekem a „Royal Research Ship” kiállítás ezt az élményt még fölsőbb szintre emelte. Az első szobától kezdve máris meg van alapozva a helyzet. A zenével ellátott kisfilmek elmerítik az embert a felfedező expedíció történetében, és egyre többet megtudunk az életről a hajón: miket láttak, hogyan élték meg, miket csináltak elfoglaltságként, az információ nem ér véget. Ez persze tud nagyon rossz is lenni, ha valakit ez egyáltalán nem érdekel, de engem teljesen megvettek.

Aztán jött a tényleges hajó. Mindaz, amit a kiállítás kihagyott, ott meg lehetett találni. Megadta lehetőséget, hogy a saját szemünkkel megtapasztalhassuk az expedíciót. Maga a hajó nem volt túl kicsi, de amikor belülről nézelődött az ember, rájött, hogy milyen sok embernek kellett ott élnie több hónapon át abban a nyomorban. Ezen felül még a hajó működtetéséért felelős munkások életébe is bepillanthattunk, ami egy kellemes meglepetés volt.

Összegzésképp, az amúgy is remek kirándulást szerintem a dundee-i kitérő koronázta meg, mert valami teljesen újat tett az asztalra, és én nagyon élvezhetőnek találtam, nem beszélve arról, hogy ott volt a legjobb souvenir bolt.

(Farágó Tamás 9.a)

Dundee – Discovery

A szárazföld közepén élve, viszonylag távol folyóktól és tavaktól, ritkán látok hajókat testközelből. Talán ezért is a legkedvesebb élményem a Discovery hajó meglátogatása és az ahhoz kapcsolódó kiállítás Dundee-ben.

Alaposan megtervezett és kivitelezett termek vezetik végig a látogatókat, akik részletesen tájékozódhatnak az expedíció teljes egészéről: a hajó megépítéséről, a legénység kiválasztásáról, a kapitány személyéről, a rakományról, a felszerelésekről és természetesen magáról a küldetésről. A kiállítást úgy hozták létre, hogy a legkisebbektől kezdve (ugye emlékszünk a helyes ovis csoportra) a felnőttekig mindenki számára igazi élmény legyen.

A kiállítás mellett természetesen lehetőség van a Discovery hajó másolatának „bejárására”, így még valóságosabbá válik Scott kapitány története.

(Széki Mirella)

St. Andrews

Tanulmányi utunk során számomra a leglenyűgözőbb látványt a Skócia keleti partján fekvő kisváros, St. Andrews nyújtotta

A 15. század elején megalapított egyeteme, színpompás parkjai, festői szépségű tengerpartja, hangulatos utcái és épületei, valamint a katedrális romjai teljesen magukkal ragadtak.

A mindent átható jéghideg szél ellenére is a St. Andrewsban tett látogatásunkat őrzöm a szívemben legszebb emlékként.

(Rebek Renáta)

7. nap Gretna Green – Coventry

„Kék az ég ma, zöld az ág -
milyen messze, más világ!”
Babits Mihály: Gretna Green

Ahogy a fenti idézet, valószínűleg maga Gretna Green sem mond első hallásra semmit az emberek többségének. Sokaknak mégis azonnal beugrik valami, ha nevét Jane Austen vagy Agatha Christie regényeivel, főképpen pedig a hazánkban különlegesen nagy sikerrel vetített „Csengetett, Mylord?” tévésorozattal kapcsolatban említjük.

Régi vágyam teljesült azzal, hogy a valóságban is megismerkedtem a mára már turistalátványosságként is szolgáló kovácsműhellyel, mely a világ egyik legnépszerűbb házasságkötési helyszíne. A történet a 18. század közepére nyúlik vissza, amikor a házasság korhatárát szigorító angliai törvény arra kényszerítette a fiatal párokat, hogy a szabályozásokat kijátszva egészen Skóciáig szökjenek, hiszen ott e törvény nem volt hatályban. Sok romantikus történet fűződik ehhez a régi kovácsműhelyhez, melyek bizonyára hozzájárultak, hogy azt már 1887 óta turistacsalogató látványosságként tartsák számon.

Bár előre lehetett tudni, hogy a Skóciától Londonig vezető hosszú úton csak rövid időt tölthetünk Gretna Greenben, nagyon vártam a programot, annál is inkább, mert – szokásommal ellentétben – az ott ránk váró élményekről nem volt lehetőségem előre tájékozódni. Az első benyomásom a csalódás volt: igaz ugyan, az angolokra jellemző kulturáltsággal alakították ki a mérhetetlenül sok turistát fogadó épületeket, shopokat és infrastruktúrát, mégis szinte elveszett közöttük a tényleges látnivaló, a régi kovácsműhely. A rossz érzés azonban hamar elmúlt, hiszen kisebb kavargás után az egész csoportnak sikerült teljesítenie a profin kidolgozott programot, melynek során megismerkedhettünk a történelmi

háttérrel, izgalmas lányszöktetésekben lehetett részünk, és diszkréten, egy függöny mögül még egy valódi esküvőbe is belehallgatózhattunk. Az szinte már magától értetődő volt, hogy két bányais tanulóknak is megejtettük az esküvőjét, amikor is csoportunk hamarjában nász néppé alakult át.

A múzeumként, tehát kiállítási tárgyakkal is tarkított látnivalóként működő kovácsműhely számomra legmeglepőbb, egyben legüdítőbb darabja a képen látható üllő volt:

Neve: The Rainbow Anvil (A szivárvány üllő). A mellette elhelyezett információs tábla szerint ezen üllő a Skóciában meglévő szeretet és sokszínűség ünneplését szolgálja. Az egyneműek házasságkötését lehetővé tevő törvény 2014-es elfogadása volt az apropója annak a pályázatnak, mely az egyenlőséget és a sokszínűség, különbözőség elismerését szimbolizáló művek elkészítésére hívta a glasgow-i képzőművész hallgatókat. Az alkotó saját bevallása szerint hatalmas rajongója a hagyományoknak, de csodálatosnak tartja, hogy mára már a szeretet mindenfajta megnyilvánulása felvállalhatóvá vált.

Ezen a napon is csodálatos időnk volt, az ég gyönyörűen kéklett, zöldelltek körülöttünk a fák és bokrok. „...milyen messze, más világ!”

(Máthé Ildikó szervező- és kísérőtanár)

8. nap London – Westminster Abbey – London Eye

Londonban jártam

Skócián kívül más helyekre is eljutottunk, még Londonba is, ahová már régen vágytam.

London városát legrövidebben úgy tudnám jellemezni, hogy összevissza, de csodás. Ahová csak néztem, mindenhol mozgott valami. Nem volt olyan szeglete a városnak, ahol ne lett volna élet és pezsgés. Olyan volt, mintha a helynek lenne egy saját ritmusa, amit mindenki automatikusan felvesz. Az autók, csakúgy, mint a gyalogosok, egymás hegyén-hátán, amit az egyik londoni utcáról készült kép is jól mutat. A turisták nem győzték fotózni a látnivalókat, ahogy én sem. Hol modern, hol régi stílusú épületek, de mindegyiknek megvan a maga bája. Lehet, elfogult vagyok, de Londonnal kapcsolatban ez nálam nem újdonság. A piros telefonfülkék kötelező kellékei voltak annak, hogy megtapasztaljam a filmekből jól ismert londoni hangulatot. Az épületek közül is az egyik legszebb szerintem a Westminster Abbey volt, amit szerencsémre belülről is megtekinthettem.

Az apátság a 10. században épült. Nagyon felkapott a turisták körben, legalábbis a kétórás sorban állás erről tanúskodott. Az épület precíz motívumai kívül és belül ugyanazt a hatást keltik. Ha engem kérdeznek, még egy mesebeli kastélynak is

elment volna, olyan gyönyörű volt, nemhiába az angol gótikus építészet egyik remekműve. Bent az apátságban sajnos nem lehetett fotózni, de kint a bejutásra várva volt időm képeket csinálni. A palota eszmei értéke is nagy, mivel az angol királyok koronázási és temetkezési helye is. De nemcsak királyok, hanem a történelem más nagy alakjai is itt nyugszanak, vagy legalábbis itt van emlékmű a számukra. Pont ezért volt nekem ez a hely a legkülönlegesebb az utazás során.

A sírja felett állni azoknak az embereknek, akik nélkül a világ most kevesebb lenne, letaglózott. Hihetetlen, hogy láthattam Isaac Newton sírkövét. Mellette volt Stephen Hawking, aki tavaly halt meg. Szerintem mindenki arra vágyik, hogy valami maradandót alkosson, és azért nézünk fel annyira ezekre a személyekre, mert nekik sikerült. A London Eye kilátása is nagy élmény volt, de nálam az apátság mindent vitt. Tisztelem ezeket az embereket, és sokat jelentett, hogy ott megemlékezhettem róluk. Ezekenkívül láttam Jane Austen emlékművét, aki szintén az egyik példaképem. Csodálat töltött el a sírok között, és bármikor visszamennék azért az érzésért. A sírokat, emlékműveket sajnos nem tudtam lefényképezni, de nem is az számít, hanem hogy átéltem.

(Józsa Tamara 8.b)

A mindent látó londoni szem

Az angol út tizenegy napja alatt rengeteg élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam. Ezek közül egyet nehéz kiválasztani. Nagyon sokat törtem a fejem, hogy mégis melyik volt a legkülönlegesebb mind közül, és nagy nehezen a London Eye-ra esett a választásom.

A Westminster apátság után siettünk a 135 méter magas, 32 kabinos óriáskerékhez, mely Anglia fővárosának egyik fő látványossága 2000 óta. Az előtte lévő hosszú, kígyózó sor láttán, főleg az apátság kétórás sora után, rögtön elment a kedvünk az egésztől. Persze nem akartunk panaszkodni, inkább az iskolában maradt társainkra gondoltunk, akik még aznap a kémiaórát is túléltek. Ennek hatására máris jobb kedvűek lettünk, és izgatottan fotóztuk a London Eye-t.

Ellenőrizték a táskánkat, majd beszálltunk a kabinokba, de úgy, hogy közben a kerék meg sem állt, hanem forgott tovább. Ez egy kicsit meglepett, de igazat adtam nekik. Főleg megállítani, úgyis olyan lassú a tempója, hogy húsz ember simán beszáll annyi idő alatt. 75 fős csoportunk 4 kabinba oszlott szét, a kísérő tanárokkal együtt. A mi kabinunkba Széki tanárnő, Jankay tanárnő és Szappanos tanár úr foglalt helyett. A kabin falait szinte teljesen üveg borította, így a kerék tetején, 40 kilométeren belül mindenhová elláttunk.

A menetidő 30 perces volt, a sok fotózkodás után kezdtük egy kicsit unni. Végül Jankay tanárnő kitalálta, hogy akkor tartsunk egy rövid feleletet a görög mitológiáról. Persze, mikor meghallottuk Démétér nevét (ami természetesen mindenkinek ismerősen csengett), mindenki elhallgatott, és csak nézett ki az ablakon. Végül néhány kilencedikes fiú „megmentette” a helyzetet.

Összeségében sok helyen, mint ott is, nemcsak a hely szépsége és gyönyörű panorámája tetszett nekem olyannyira, hanem inkább a jó társaság és a hangulat miatt. Nagyon örülök, hogy az út során sok emberrel megismerkedhettem és beszélgethettem, pedig jól belegondolva heti ötször órákat töltünk egy épületben, mégsem beszélünk sosem.

(Nagy Anasztázia 8.a)

9. nap Hampton Court Palace – Tower

Hampton Court Palace

Többször jártam már Angliában és sok szép helyet láttam, de műemlék jellegű épületekben és kertekben még nem voltam. Skóciai kirándulásunk során számos gyönyörű kastélyt és palotát láthattunk, de számomra a legkiemelkedőbb a Hampton Court Palace volt.

A palotának számos lakója volt az idők során, de a leghíresebb kétségtelenül VIII. Henrik. Valószínűleg részben ennek köszönhető, hogy ennyire közkedvelt hely lett. A palota története az 1230-as években kezdődött, ekkor még csak a máltai Szent János lovagok használták a mai épület helyén álló kúriát. Sok száz év alatt számtalanszor váltott gazdát az angol arisztokrácia tagjai közt. Mivel minden lakó bővített az épületen, ezért több különböző stílus elem is fellelhető rajta. A legnagyobb változáson 1529-ben ment át, amikor VIII. Henrik újból kibővítette az épületet. Amikor az épület elkészült 1540-ben, Európa legelőkelőbb királyi palotája lett. A palota területén vadászpark, tenispálya és még egy bowling pálya is volt. A tenispálya Anglia legrégebbije, ami napjainkban is használható. Amikor ezt először meghallottam, nagyon izgatott lettem, de amikor beléptem a terembe, eléggé lehangoló volt a látvány azt leszámítva, hogy két középkorú férfi nyögdecselve adogatta a labdát egymásnak. Leginkább az óvodai lehasznált tornatermünkre hasonlított, ha nem tudtam volna, hogy mi is ez a hely, valószínűleg be sem léptem volna.

A palota előkelő stílusát csak a körülötte lévő kert tudta fokozni. Amint kiléptem a hatalmas hátsó kapun, egy első tekintetre soha véget nem érő kert tárult elém. Már ez magában elég lett volna ahhoz, hogy még egyszer visszatérjek ide a jövőben, de akkor szóltak rám, hogy ez a kertnek csak a fele, és még számos ugyanilyen káprázatos kert vár ránk, mint például az úgynevezett *The Knot Garden*. Bár ez kis dolognak tűnhet, de ami nagy nyomot hagyott bennem, az volt, hogy minden fa ága egyenlő magasságban le volt vágva, ez azt tette lehetővé, hogy bárhol is áll valaki, ellásson a kert túlsó végébe és rádöbbenjen, hogy még szinte semennyit sem látott a kertből.

Ennyi csodálatos látványosság után szinte elfejtettem, hogy ezeken a helyeken élnek emberek is, és nem csak azért vannak, hogy ázsiai és közép-európai turisták belépőért cserébe fotózkodhassanak. Erre igazán akkor döbbsentem rá, amikor a palota bejáratától balra található parkba léptem. Tele volt fiatal, életvidám családokkal, akik szabadidejüket együtt töltve kiültek egy nyugalmas délutáni piknikre a barátaikkal és szeretteikkel.

Nagy élmény volt az utazás, mert lenyűgöző helyeket láttunk, mint a fent említett Hampton Court Palace, aminek nemcsak a külseje, hanem a története is magával ragadó.

(Józsa Kristóf 9.a)

A világ legrégebbi szőlőtőkéje (Hampton Court, Anglia). Egy szőlőtőke hálája, amikor generációk ápolják. Fantasztikus látvány. (Szappanos Tibor)

A londoni szállás

A kirándulás előtt közzétett menetrenden szerepelt egy pont, amely a londoni családoknál esedékes részt takarta, és mint minden másnak az úton, ennek is eljött az ideje. Az elosztást úgy oldották meg, hogy minden családhoz négy embert osztottak. A mi négyesünk a Mohamed családhoz került.

A ház egy tipikus angol sorház London külvárosában. Az ajtón belépve egy folyosó és egy lépcső tárul elénk. A folyosó végén van a konyha. A lépcsőn felmenve balra a fürdőszoba, jobbra pedig az általunk használt szoba van. A ház belülről egész modern, bár a mi helyünk elég egyszerű és szűkös volt négyünknek.

Legtöbbet a férjjel beszélgettünk. Ő vitt és hozott minket minden reggel és este. Egyszer pl. fociról beszélgettünk vele, az egyik reggel pedig magyar rap zenéket mutattunk neki, és nem mellesleg tetszett is neki. A feleséggel jóval kevesebb szót váltottunk. Vele igazából csak a megérkezésünkkor és a vacsoráknál elegyedtünk szóba.

Az ételek, amiket ettünk, kissé eltértek az otthon megszokottaktól, de volt olyan is, hogy nem volt igazán eltérés, erre példa, hogy minden reggel müzlit ettünk. A reggeli után felvettük az ebédcsomagjainkat. Ezekben csak víz, gyümölcs, chips és szendvics volt. A vacsora minden este egész finom volt. A desszert viszont mindig ugyanaz volt: egy nagyon édes, hófehér túrógombócnak „teccő” étel.

Nekem személy szerint pozitív élmény volt ez a londoni ottlét a családnál, és örülök, hogy betekintést nyerhettem, hogy milyen ott, még ha csak egy kicsit is.

(Völgyesi Máté 8.b)

10. nap Canterbury

Canterburyben jártam

Egy majdnem kéthetes iskolai kirándulás keretében életemben először eljutottam a híres angol városba, Canterburybe. Az út során egyébként is rengeteg csodás építménnyel, illetve sok kedves emberrel volt lehetőségünk találkozni, de ha lehet, Canterbury mindenre rátett egy lapáttal. A kirándulás során nagyon sok érdekességet ismerhettem meg, sajnos egy-egy érdekes helyszínre, épületre sokkal kevesebb idő jutott, mint amennyire szükségem lett volna.

Canterburybe érkezve szerencsére egy kicsit több időnk maradt a hely megismerésére, mint korábban. Ráadásul a szervezőktől itt kaptunk négyórányi szabadidőt is, ami sajnos még így is alig volt elegendő. A városban a szabadidőnket egy gyorsétkezdében kezdtük. Így az első benyomást a téren szereztem, hogy a helyi gyorsétkezdéknél rendkívül hosszú sorokban várakoznak az emberek, hogy kiszolgálják őket. Elfogadtam tehát, hogy a Canterburyben élő emberek rendkívül türelmesek hozzám képest...

A második benyomást a helyi GPS pontossága okozta, hiszen a „1 pound” üzletet a telefonos GPS iránymutatása után még egy fél óráig kellett keresni. Ez esetben is elfogadtam, hogy a Canterburyben élők valószínűleg nem GPS-en keresik meg a helyi üzleteket, és vajmi keveset érdekli őket, hogy a bolyongó turisták mit tesznek... A bolyongásunk után viszont kárpótolt, hogy sikerült elegendő időt eltölteni a könyvek meg a filmek borítójának nézegetésével a boltban.

A Canterbury katedrális. Nem meglepő módon Canterbury város világhírű katedrálisának a meglátogatása volt a nap fénypontja. Ez volt az a hely, ahol tátva maradt a szám. Itt hirtelen minden arányt fel tudtam fogni: a tágas teret, a hatalmas folyosókat, a gótikus stílus csodáit és a rengeteg színezett ablakot. Ez volt az az ámulatba ejtő dolog, ami leginkább megmaradt az emlékezetemben. Sajnos a katedrális megismerésére a különös délutáni nyitás miatt csak fél óránk maradt, amit nem is sikerült pontosan betartani, hiszen szinte futva jártuk körbe a különleges épületet, ahonnan már a továbbinduló autóbuszunkra kellett felszállni. A különös helyi szokások és a rövid látogatási idő ellenére Cantenburyról mégis sokkal jobb véleményem alakult ki, mint például Londonról. Itt nem éreztem a londoni tömegnyomort, a helyiek távolról sem vádolhatók kapkodással, így egy kedves, nyugodt város benyomását keltette. Egy örök élményt adott maga az utazás, és természetesen ez az elképesztő hely is.

(Oltyán Máté 8.a)

11. nap Párizs

Az emberevő verme

Mi jut az emberek eszébe Franciaországról? A baguette és az Eiffel-torony után előbb-utóbb mindenkinek eszébe jutna a világ egyik legnagyobb hadvezéréként számon tartott Bonaparte Napóleon. A tizenkét napos, Hollandiát, Skóciát, Angliát és Franciaországot magába foglaló kirándulásunk során az emberevőnek becézett francia hadvezér sírját is meglátogattuk Párizsban, az Invalidusok házában.

Mivel tizenkét napos túránk utolsó előtti napján ejtettük meg a párizsi városnézést, az egész csapat gondolatban már az otthoni első ebédjét fogyasztotta. A körülmények sem voltak éppen ideálisak. Először is a tervezett programok közül kénytelenek voltunk a Notre Dame-ot törölni, mivel a katedrálisat Soros György ürgebörbe varrt iszlám terroristái felgyújtották, vagy csak egyszerűen felújítási munkálatok közben leégett. Továbbá a sárgamellényesek is aznapra szerveztek tüntetést, így több híres teret is lezártak, valamint a londoni őrségváltás után a francia „katonai parádét” is megtekinthettük. Ehhez jött a nyári időjárás első beköszönése. Mivel a szerelem városa is inkább sorolható a betondzsungel, mint a zöld kategóriába, így ilyen időjárás esetén a beton és így az egész város képes izzasztó hangulatot teremteni, távol tartva Napóleon legádázabb ellenségét.

A nagy meleg viszonylatában kellemes érzés volt belépni a hús dómba. A klasszicista stílusban épült templom kör alapú fő részlegéből hét oldalfülke nyílik. Ebből hatban egy-egy koporsó található. A bejárat mellettiek Napóleon két testvérének, Bonaparte József spanyol királynak és Jerome Bonaparténak, Vesztfália királyának¹ a nyughelyei. Középen két fontos művész, Vauban építész és Rouget de Lisle, a Marseillaise szerzője kapott helyet. Az oltár melletti kettőben az első világháborúban fontos szerepet játszó két híres marsall, Ferdinand Foch és Hubert Lyautey nyugszik. Az oltár különlegessége – amellet, hogy az ízléstelenség határáig csicsás –, hogy a Krisztus-kereszt felett egy baldachinszerű elem található, ami picit jobban néz ki, mint a kereszt felett átvett alumínium lapok Romániában. Az összes fülke és a főcsarnok mennyezete is freskókkal van díszítve és gazdagon van aranyozva. A dóm az alaprajzát tekintve tengelyesen szimmetrikus a kapu és az oltár vonalára.

A főcsarnok közepén helyezkedik el a verem, ami Napóleon sírját tartalmazza. A sírt nem lehet megközelíteni, miután lemegy az ember a lépcsőn, egy kerengőre érkezik. A kerengő oszlopai szobrokkal vannak díszítve. A falon domborművek találhatók. A szarkofág maga egy talapzaton áll és valószínűleg, mint az ókori fáraók sírja, többrétegű.

¹ Forrás: Brigitte Beier (1991): Az emberiség krónikája

Bonaparte Napóleon nem csak a világ egyik legnagyobb hadvezére, de az egyik legnagyobb hatalmú embere is volt. A Korzikáról induló császár erejét mi sem jelzi jobban, hogy csak az orosz tél volt képes megállítani. (A németeknek is volt egy hasonlóan erős hadvezérük és uralkodójuk, akit szintén az orosz tél állított meg.) A franciák tehát joggal lehetnek büszkék Napóleonra és nevezhetnek el tereket és épületeket róla a fővárosukban.

(Szabó Konrád 9.a)

12. nap Hazautazás

12 nap elteltével véget ért a kirándulás, és hazaérkeztünk oda, ahonnan indultunk. Nagyon hálás vagy az iskolának és a szüleimnek, hogy bejárhattam ezt a sok szép és híres helyet. Rengeteg élménnyel gazdagodtam és közben sokat tanultam is.

(Józsa Tamara 8.b)